

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Václavem Králem, advokátem se sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2022, čj. MD-13166/2022-160/4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, čj. 4 A 33/2022-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Václavu Královi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 22. 6. 2022 a následně postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku provozovatele vozidla, za který mu byla uložena pokuta 1 500 Kč.

[2] Městský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Uvedl, že není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 21. 4. 2022. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby proto uplynula dne 21. 6. 2022. Žaloba však byla odeslána a dodána do datové

schránky krajského soudu až dne 22. 6. 2024.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení kasační stížnost. Neztotožnil se se závěrem městského soudu, že žaloba byla podána opožděně. Uvedl, že žalobu podal ke krajskému soudu dne 22. 6. 2022 v čase 9:55. Dva měsíce by proto fakticky uplynuly „až dne 22.4.2022 v čase 23.33.54 hod“. Zákonodárce chybně nepočítal s tím, že žijeme v době elektronické a rozhodnutí chodí do datových schránek. Odmítnutí žaloby proto bylo formalistické a brání mu v přístupu k nezávislému soudnímu přezkumu správního rozhodnutí.

[4] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským (zde městským) soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá pouze nesprávné posouzení opožděnosti žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, byl-li podán opožděně.

[8] Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 21. 4. 2022. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nijak nespornuje a soud z něj proto vychází. Sám stěžovatel v kasační stížnosti dále cituje z § 40 s. ř. s. Podle jeho druhého odstavce platí, že *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty*. Dnem určujícím počátek lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení napadeného rozhodnutí stěžovateli, tedy 21. 4. 2022. Ze zákona proto vyplývá, že konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (viz výše citovaný § 72 odst. 1 s. ř. s.) dopadl na den, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tedy 21. 6. 2022.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že výklad § 72 odst. 1 ve spojení s a § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepůsobuje žádné pochybnosti. NSS v souladu s textem zákona setrvale judikuje, že byla-li žaloba podána po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení rozhodnutí, je opožděná (například rozsudky ze dne 6. 10. 2023, čj. 10 Afs 102/2022-31, ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 As 225/2022-24, ze dne 24. 10. 2022, čj. 7 Ads 316/2021-31, ze dne 18. 4. 2019, čj. 9 Ads 18/2019-35, ze dne 3. 5. 2017, čj. 7 Afs 40/2017-47, či *a contrario* rozsudek ze dne 22. 4. 2008, čj. 8 Afs 146/2006-62). Bez pochybností je taktéž výklad § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s., tedy ustanovení upravujícího počítání běhu lhůty k podání správní žaloby (rozsudky NSS ze dne 2. 4. 2015, čj. 7 As 247/2014-52, ze dne 6. 4. 2013, čj. 6 As 55/2012-51, ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 As 34/2004-84, č. 657/2005 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 44/2006-57, či ze dne 31. 10. 2011, čj. 3 Ads 30/2011-52). Z ustálené judikatury je tedy zřejmé, že lhůta pro podání správní žaloby počíná běžet dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí žalovaného správního orgánu žalobci a končí dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek. Tedy se dnem doručení napadeného rozhodnutí.

[10] Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené konstatuje, že v souvislosti s výkladem a použitím uvedených zákonných ustanovení v posuzované věci nevystává žádná právní otázka, která by nebyla v dosavadní judikatuře řešena, nebo by byla řešena rozdílně, případně by do budoucna vyžadovala odlišné právní posouzení.

[11] V samotném posouzení věci městským soudem Nejvyšší správní soud neshledal žádné, natožpak zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud a stěžovatel se shodují v tvrzení, že žaloba byla krajskému soudu doručena 22. 6. 2022 v 9:55. To je v souladu s výše citovanou zákonnou úpravou i judikaturou den následující po dni, jehož uplynutím skončila lhůta pro podání žaloby. Námitka stěžovatele, že dva měsíce pro podání žaloby fakticky uplynuly 22. 4. 2022 v 23:33 (respektive 22. 6. 2022 v 23:33, odhlédne-li soud od očividné chyby v psaní), proto nemůže přijatelnost kasační stížnosti založit. Ze zákona i z judikatury totiž jasně vyplývá, že lhůta určená v řádu měsíců, jako je tomu v souzené věci, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek. Prakticky to znamená, že stěžovateli lhůta pro podání žaloby skončila „uplynutím“ dne 21. 6. 2022. Žaloba podaná 22. 6. 2022 v 00:00 či později je proto opožděná. Městský soud se tedy nedopustil žádného zásadního právního pochybení, pokud žalobu odmítl jako opožděnou.

[12] Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že aby mohla lhůta skončit v konkrétním časovém okamžiku, jak se domáhá stěžovatel, a nikoliv uplynutím celého dne, muselo by se jednat o lhůtu stanovenou v řádu hodin (§ 57 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). To však není případ lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz výše). Navíc by v případě zohlednění přesného časového okamžiku lhůta uplynula již 21. 4. 2022 ve 23:33, tedy ještě dříve, než uplynula podle současné právní úpravy, kterou považuje stěžovatel za zastaralou.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 1. 2024, čj. 52 Az 4/2023-49, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Václav Král, advokát. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění, částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti o to, čeho se stěžovatel domáhá) a dále částkou 300 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů vztahující se k jednomu úkonu právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Zástupci stěžovatele tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč. Ta bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. října 2024

Petr Mikeš
předseda senátu